

N:o 36.

Ank. till Riksd. kansli den 5 maj 1888, kl. 12 midd.

Andra Kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande n:o 7, i anledning af väckt motion om tillägg till 22 § i jagtstadgan den 21 oktober 1864.

I motion, n:o 185, har herr *F. G. Sandwall* föreslagit, det Riksdagen ville besluta att i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes förordna om ett tillägg till 22 § i gällande nådiga jagtstadga af innehåll, att vildt, som mot stadgandet i 16 § 4 mom. samma lag blifvit med finare giller eller snaror fångadt, skall, hvar helst det anträffas, vara förverkadt.

Till stöd för sitt förslag anför motionären bland annat: »Det är godt och väl att en förbättrad jagtvård söker verka för vildnadens skyddande, men under det denna våd ostridigt vunnit utveckling, har å andra sidan från det håll, som har intresse i att uppträda fiendtligt mot sådan på rationella grunder utvecklade omvårdnad, ett stillestående ingalunda egt rum. Att icke tala derom huru antalet af jägare eller rättare med skjutvapen sysslande personer vuxit och alltjemt växer i högst betydlig grad, till men för bevarandet och ökandet af vildnadens stam, har också konsten att med giller eller snara lättvindigt förskaffa sig byte vunnit i utveckling och uppnått en grad af fullkomning, som vore värd ett bättre mål. På långa sträckor ledas foglarne medelst tillhjälp af afstängningar in mot

Bih. till Riksd. Prot. 1888. 8 Saml. 2 Afd. 2 Band. 31 Häft.

de utsätta gillren och snarorna, och detta fångstsätt har dertill särskildt i vissa trakter af mellersta och södra Sverige blifvit så allmänt, att snart sagdt hvarenda torparepojke är en utlärd virtuos i konsten att till skogsfogelns förderf använda detsamma. Hvad än må sägas af dem, hvilka icke äro i ämnet mera kunniga eller erfarne, *är förhållandet* sådant, att t. ex. i Jönköping af den der under höst och vinter salubjudna orrfogeln minst 80 procent blifvit infångad medelst snarande. Påståendet härutinnan är grundadt på tillräckligt många direkta iakttagelser för att kunna anses fullt säkert. Detsamma kan af hvem som helst konstateras, lika som upplysning derom kan lemnas af hvarje ärlig återförsäljare af fogel. Jag har hört sådana uppgifva, att det långa tider äfven vid betydlig tillförsel är rent af sällsynt att få se en skogsfogel, som icke erhållits medelst snarande.»

I jagtstadgans § 16 mom. 4, sådant detta lagrum lyder genom kongl. kungörelsen den 5 juni 1885, finnes föreskrifvet: »att finare giller eller snaror icke må för fångande af vildt begagnas utom Kopparbergs, Jemtlands, Vesternorrlands, Vesterbottens och Norrbottens län och icke heller der under de tider hare, tjäder, orre, hjerpe samt dal- och fjellripa äro fridlysta.» Öfverträdaren häraf straffas med böter från fem till ett-hundra kronor.

Motionärens påstående, att minst 80 procent af den i Jönköping under höst och vinter till salu hållna orrfogeln blifvit infångad medelst snarande, vågar ej utskottet bestrida, men om denna fogel är fångad i något af de ofvannämnda fem länen och under tillåten tid, är ju derom intet att säga. Så länge det är tillåtet att på vissa platser inom landet medelst snara fånga fogel och icke förbjudet att hvar som helst försälja detsamma, skulle ett tillägg, som det af motionären föreslagna, enligt utskottets mening, vara alldeles gagnlöst, eller åtminstone ytterst svårt att i den praktiska tillämpningen göra verksamt. I hvarje särskildt fall skulle nemligen erfordras utredning och bevisning, huru vida villebrådet vore fångadt i de län, der fångst med giller eller snara är tillåten, eller i något annat län, och en sådan bevisning skulle i de flesta fall vara svår att åvägbringa.

Flera skäl skulle kunna anföras för afslag, men då utskottet anser det sagda vara nog, hemställer utskottet,

att motionen icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 4 maj 1888.

På utskottets vägnar:

CARL AUG. ANDERSSON.
